

wale sai, wöttis ta tedda seina küllest mahha, pistis kotti, ja läks kott ülle ölla, siina tedda miina.

Tee olli pitt ja iggaw läbbi körwe miina; ilm olli ropp, ja pissite Klaus effis tee pealt ärra. Jubba öhtu tulli kätte, enne kui ta jälle öige tee peale sattus. Mis ta waene niid peale hakkab? Siina ta ei ullata, koi taggsi ta mitte.

Agga waata! lähjedal tee körwas näikse launis tallo perre ollewad; sinna poole tabbas temma miina.

Alna lugid ollid siini, agga küünla tulli pais-tis prau wahhelt wälja. „Küllab ma siin öömäe saan,“ mötles Klaus sörmega wasto ust lopputades.

Perrenaene teggi ulse lahti, waates külla mehhe filmi, küsides: „Mis sinnul tarwis?“ Klaus pallus allandlikult öömäe; agga ei perrenaene wötuund sedda kuulda, waid saatis mehhe omma teed, ennast wabbandades, et ilma perremehheta, kes küllas olla, temma wöeraid wasto ei wötta.

„Noh, mis siis muud, kui jään tuule taewa kätte öue peal!“ ütles pissite Klaus, kelle ninna eest uks siini pandi.

Seal sammus mäe jures olli suur heina kuhhi, ja mäe ja heina kuhja wahhel üks lamp kattu-sega laut wöi aggerik. „Seal illewel tahhan ma ennast pikkali heita ja puhhata“, wöttis temma nõuiks ja ronnis üllesse. Enneselle pessa tehhes leeras ta ühhe külle pealt teise külle peale ja watas

ümberlaudu, tus parremad assed leida. Ennäh, alna lugid ellu hone ees ollid kömmeldand ja peal-mine öts seisis irrewil, nenda et Klaus leit wöis nähha, mis perrerahwa toas sundis.

Seal olli suur laud laetud, ja laua peal wiina puddel, ja ölle kann, ja sea lihha, ja launa munne, ja suur ledetud löhhe kalla ja muud loddopolist; perrenaene agga istus kirjotaja isfandaga laudas, ja turgutas tedda wiina ja ölle ja kalli roaga.

Kirjotaja isfand ei oluud ta monnik ja matsutas suud mehhe wiisi. Löhhe kalla olli liatagi temma peene molla järrele.

Pissitesse Klaus siin jootsis wett, sedda leit nähhes. „Kes annab mulle nenda kallist rooga mekkida?“ mötles temma ja sirutas pea akna poole, et parrem nähha saaks. Ta wato, seal laua otsa peal nähti weel piima kogid ja kerje met ollewad. Kas se ep oluud piddu!

Kes seal niid weel öhtu ilja ratsa hobbofega perresse ruttab? Se on selle mäe perremees, kelle abbitaja kirjotaja isfandaga laudas istub.

Perremees olli üks wägga hea inimene ja lahte igga ühhe wasto, agga se olli temma wigga, et temma kirjotaja isfandaid filma otas mitte ei wöind jallida; kui ta ialdes ühhe kirjotaja omma perres näggi, süttis ta tullist wihha täis, ja olles kirjotaja maa alla löönud. Sellepärast olli ta kirjotaja isfand niid perresse tulnud, perrenaest